

Jamica v licu.

Spisal E. Gangl.

Odilo se je dete na svet. Bilo je tako majhno in ljubko, da bi ga lahko spravil v žep in potoval z njim iz kraja v kraj. A nihče ni bil tako krut, da bi deval otroka v žepno temo; vsak mu je privoščil dobrote svežega zraka. Po njem so trepetali k zemlji jasni solnčni žarki, ki so hodili pozdravljat ljubega otročička.

Priplaval je do njegove zibelke nebeški angelček. Videla ga je temna noč, kako se je nagnil krilatec nad otrokovo glavico. Noč, dasi črna in slepa, je lahko videla božjega poslanca, saj se je širila pred njim in za njim čudovita luč, lepša od zvezd, jasnejša od solnca.

In tako se je zgodilo, da je videla noč, kako se je angel pripognil nad otrokovo glavico in kako je začel gladiti njegova ličeca. O, ta mehka, bela ličeca!

Angel je gladil z zlatim prstkom po otrokovih ličecih. Detetu je pri-jalo božanje angelove ročice, da se je smejalo prav od srca. Dolbel in dolbel je angel po otrokovih ličecih in izdolbel je na vsako stran po eno lepo, okroglo jamico. In dete se je smejalo prav od srca.

In še dandanes, kadar se zasmeje dete, se mu izdolbeta v ličecih lepi, okrogli jamici v dokaz, da čuje nad njim roka božjega krilatca.

Dobrota in Hvaležnost.

Spisal Borisov.

Dobrota in Hvaležnost sta se po dolgem času zopet sešli in začeli druga drugi tožiti o svoji usodi.

„Kako redko se snideva medve,“ reče Dobrota. „Če sem jaz pri svojem gospodarju, se ti le redkokdaj približaš v njegovo hišo. Razjasni mi, prijateljica, kaj je vzrok temu!“

„Tega nisem kriva jaz,“ reče Hvaležnost. „Moj gospodar je trd in me ne pusti pod krov, kjer prebivaš ti. Dogodi se časih, da dobim boljšega, ki me pošlje k tebi, a to je le redek slučaj.“

Žalostno sta se prijateljici zopet poslovili in odšli vsaka na svojo stran, ne da bi vedeli, kdaj se zopet snideta . . .

